

PF '93

Všem členům Sdružení a našim čtenářům přejeme spokojené prožití svátků radosti a míru, svátků vánočních. V roce 1993 jim přejeme pevné zdraví, pohodu srdcí a myslí.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/92
ročník 2

OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 1992

Konec roku bývá příležitostí k hodnocení výsledků naší práce a snažení, připomínáme si momenty, kde jsme příliš neuspěli a plánujeme si svoji činnost na příští rok. Podobným hodnocením se zabývají jak jednotlivci, tak organizace, a proto je správné, budou-li členové Sdružení v závěru roku rovněž vyžadovat hodnocení naší práce. Hodnocení by měla probíhat v jednotlivých regionech při výročních a pozdějších setkáních. Hodnocení práce celého Sdružení a příprava práce na celý příští rok je záležitostí ústředního výboru.

Uplynulý rok byl pro naši organizaci nejen plodný, ale i bouřlivý: došlo ke změnám v ústředním výboru a v redakční radě Zpravodaje. Celkový přehled přináší usnesení 2. porady ústředního výboru ze dne 10.11.tr.jehož text byl uveřejněn v čísle 8/92 Zpravodaje. Úplné informace o činnosti Sdružení ve všech oblastech získali vedoucí regionů přítomní na poradě a budou vás jistě na setkáních informovat podrobněji. K celkovému obrazu chyběla pouze podrobnější zpráva o činnosti historické komise.

Hlavní náplní činnosti historické komise v právě uplynulém roce byla příprava putovní muzejní výstavy. Největší úsilí bylo věnováno sběru exponátů mezi našimi členy a jejich soustředování u vedoucích regionů. V současné době je již většina exponátů u dr. St. Slavíka v Národním muzeu v Praze, kde se provádí jejich třídění a evidence. Z některých listinných materiálů se budou pořizovat kopie, některé předměty si vyžádají restaurátorské práce, probíhá výroba výstavních panelů a vitrin. Doufáme pevně, že naše společné úsilí bude korunováno slavnostním zahájením putovní výstavy na její první zastávce - v Žatci. Samozřejmě, že vás budeme i nadále informovat o průběhu tvorby putovní výstavy a pozveme vás na její zahájení.

Jedna etapa práce se blíží ke svému završení, ale současně se rozvíjí práce na dalším úkolu: tvorba objektivních dějin naší menšiny na Volyni. Na katedře dějepisu pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně se sešla porada, které se zúčastnili: doc.PhDr. Jaroslav Vaculík, budoucí autor připravované publikace, tajemník Sdružení ing. J.Hofman, předseda historické komise ing. V.Petříček, redaktorka Zpravodaje PhDr. A.Sobotková a člen historické komise Václav Šimek. Na poradě byly vypracovány podklady pro tvorbu koncepce připravovaného díla případně i též některých jeho částí. Posouzení celkové koncepce by mělo být hlavním předmětem nejbližší porady historické komise.

Jak budeme plnit druhý velký úkol historické komise bude především záležet také na vás, milí členové. Bez vaší vytrvalé pomoci, funkcionáři Sdružení mnoho nesvedou. Pro zpracování historie naší menšiny máme k dispozici prozatím jen kroniky asi 40 obcí na Volyni, tedy jen asi 10% obcí, ze kterých jsme se z Volyně vystěhovali. Řada podstatných údajů, se nenajde v archivech. Proto se na vás, naši milí čtenáři, obracíme s prosbou o pomoc. Zavzpomínejte a napište všechno, na co se pamatujete ze svého mládí na Volyni, na poměry ve vaší obci. Jako pomůcka vám poslouží dotazník, uveřejněný v čísle 1/92 Zpravodaje. Jestliže vaši obec již někdo popsal, nevadí, možná, že doplníte to, na co se zapomělo nebo upřesníte události a fakta, která nejsou dost přesná. Pište, s úpravou a pravopisem si ne dělejte starosti. O to se rádi postaráme. Hlavní jsou pravdivá fakta!

Václav Petříček

Jan Pospíšil

O VÁNOCÍCH

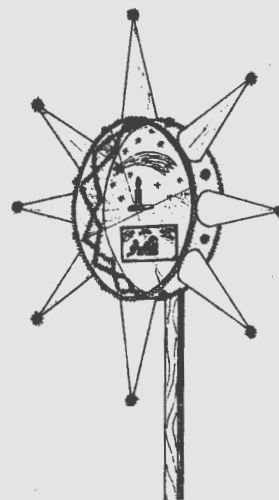
Moci tak projít branou,
kam skřítků sbor jen smí,
cestičkou zapadanou
v pohádek království

Tajemnou kráčet nocí
unášen zvonků hrou
do dětství o vánocích
za hvězdou betlémskou

Kde jsou ty dávné zimy,
kde oči mamčiný,
Ježíšek malý kde je?

Jen čas jde krajem spícím,
tichounce klade svíci
vzpomínek na závěje.

Z rukopisu sbírky.

Hvězda ukrajinských koledníků
(k článku na str. 2)

VÁNOCE NA VOLYNI

Kdo z nás pamětníků by nevzpomínal na vánoce prožité v rodinném kruhu tam u nás na Volyni? Z dnešního pohledu byly volyňské vánoce svým způsobem zvláštní. Proč? Hlavně proto, že se v některých rodinách během čtrnácti dnů slavily dvakrát. Pokud byla katolická rodina spřízněná s rodinou pravoslavnou, tak se nejdříve, tedy 25. prosince slavily společně vánoce katolické, a později 7. ledna v rodině pravoslavné. A tak si spolu zavzpomínáme na vánoce našeho dětství. Jako by to bylo dnes, tak živé jsou vzpomínky...

* Nadešel Štědrý večer, u menších dětí spojený i s patričním zpytováním svědomí a obavami "Nezlobil jsem letos tolik, že by mi Ježíšek nepřinesl stromeček?" Kuchyně se leskle čistotou, v kamnech praská hořící dříví a uprostřed stolu, pokrytého vyžehleným ubrusem, svítí petrolejová lampa. V rohu kuchyně už večera upevnila maminka trojúhelníkovou poličku. Na ní jsou srovnané kousky zeleného mechu a v něm zapíchnuté figurky betlému.

Uprostřed, před jesličkami, dvě rozsvícené svíčky osvětlují malého Ježíška a nad ním se klene betlémská hvězda. Místnost voní jehličím a dobrotami, které maminka připravila k štědrovečerní večeři. Nakonec celá rodina zasedá ke stolu, maminka předřikává modlitbu, ve které děkuje Bohu za všechny tyto pozemské dary a za zdraví celé rodiny. Potom si všichni popřejí dobrou chuť a večeře začíná. Děti, dva neposedné chlapečky, nebylo ten den ani nutno napomínat. Jsou plni napjatého očekávání, najdou-li po večeři ve vedlejší seknici

stromček. Konečně je po večeři, maminka otevírá dveře do vedlejší seknice a za nimi opravdu stojí vánoční stromeček ozářený svíčkami. Hvězda má osm paprsků, zhotovených z lesklého tuhého barevného papíru a na špičce každého paprsku je připevněn barevný střepec. Paprsky mají tvar kuželů upevněných na obvodu rámu síta. Koledník obsluhující hvězdu, jednou rukou drží žerď a druhou pomalu hvězdou otáčí. Ale teď ticho, koledníci začínají zpívat:

По всьому світу
Сталася новина
Діва Марія
Сина родила

Сіном притрусил
В яслях положила
Господнього Сина

strane. Když hrkot jezdících vozíčků rodiče unavil, vezme maminka knihu pohádek, posadí kluky proti sobě a začne číst: "Za sedmero horami a sedmi moři..." Dnes je čtení pohodlnější. Ze starší knihy ruských pohádek musela maminka vždy ještě překládat do češtiny. Chlapci jsou ještě malí a rusky neumí. A po pohádce, kluci, hajdy do postele! Zítra přijede dědeček s babičkou a určitě i některý ze strýčků, tatínkových bratrů. Kluci se již těší na to, jak zaslechnou rolničky koní zapřažených do saní. Celý kraj totiž pokrývá více než půlmetrová vrstva sněhu.

* Pravoslavné vánoce se vyznačují jednou zvláštností. Ráno přicházejí do českých vesnic skupinky ukrajinských chlapců, navštěvují jednotlivá stavení a zpívají koledy. Nejdříve jeden z nich zajde do "chátě" a poprosí o svolení zazpívat koledu. A pak se ostatní koledníci nahrnou dovnitř, dřívě si však v síni oklepou snih. Jeden z nich drží vánoční hvězdu. Je otočně upevněna na žerdi, která se opírá o podlahu. Hvězda je obvykle zhotovena ze starého síta na mouku, olepeného barevným staniolem. Kulatý rám síta zepředu zakrývá napnutý průsvitný barevný celofán, někdy

Po skončení jeden z koledníků popřál hezké svátky a když jsou obdarováni několika mincemi, poděkoval a všichni se vyhnuli na dvůr. Zbytky sněhu, který jim spadl s bot, pak tatínek vymete březovým koštětem ven. Obvykle se těch skupinek koledníků vystřídá během dne několik. Svou poezii má i pravoslavný Nový rok. Ráno začínají chodit ukrajínští kluci s novoročním přáním. To už nechodí ve skupinách, ale jednotlivě. Dupot při oklepávání sněhu ohlašuje koledníka. Vejde do seknice s čepicí v ruce, pozdraví a začíná odřikávat přání:

pokračování na straně 3

Tereza Hanzlíková BOHEMKA

Na letní měsíce roku 1992 vypracovali, připravili a realizovali V. Kolářská, H. Dluhošová a J. Svoboda z Centra humanitární pomoci krajanům, projekt výuky českého jazyka pro krajané na Ukrajině. Projekt byl schválen vládou a jako učitelé se ho zúčastnili převážně studenti Univerzity Karlovy v Praze. Odjízďeli jsme s kamarádem jako první výprava již 5. července, neboť naším cílem byla vesnice Bohemka (52 % obyvatel je českého původu) až v Nikolajevské oblasti, asi 100 km na východ od Dubossarů a 150 km na sever od Oděsy. Byl to opravdu nevšední zážitek. Bohemka je malá, původně československá vesnice v černomořské stepi, kde se mluví velice svéráznou češtinou (nazvali jsme ji bohemštinou). Starší lidé se schází každou neděli na církevním shromáždění a po letech opět zpívají, čtou z bible a poslouchají kázání "kuma" (kmotra), kterého si vybrali ze svého středu. Jejich zpěvníky jsou často psány ještě švabachem, celé osahané, jak se dědily z generace na generaci. Do "naší" školy chodily hlavně

děti, které byly na prázdninách u babičky. Byly velmi chytré a bystré, všechno je zajímalo. Škola byla dobrovolná, proto chodily opravdu jen ty, které to bavilo. Od 9. do 10,30 hod. probíhala výuka dětí od 6 do 12 let, ve dvou skupinách asi po 12 dětech. Od 10,30 do 12 hodin se učila skupina starších, 12 - 16 let asi 8 dětí. Odpoledne jsme často hráli hry s říkadly nebo se chodili koupat. Díky sbírkám mezi českými dětmi ve vlasti jsme mohli každému z "našich" dětí věnovat poslední den na památku knížku a hračku.

I když se děti hodně naučily - a rády, neděláme si velké iluze o zachování kontinuity české pospolitosti. Mezi sebou hovoří české děti ukrajinsky, jak také na ně mluví většinou doma rodiče. K babičkám, tvrdošijně a smutně se držících bible kralické, překrásných písní a hrdosti příslušnosti ke kulturnímu národu, jezdí jenom o prázdninách. Jen ojedinele se v budoucnosti ožení s Českou, vdají za Čecha. Snad je to vina sedmdesátiletého

mýcení víry, která po více než 300 let držela České bratry při sobě, snad i vlivem nevýhod, které menšině vyplývají ze života uprostřed jiného, velkého národnostně silně naladěného národa. Jisté je, že budoucnost svérázných českých komunit - ještě zachovaných díky venkovu - nebude lehká. O to více bychom jim měli projevit podporu - knihami, časopisy, výukou češtiny, pobyty v Čechách nebo prostou sympatií, vyjádřenou sounáležitostí. Dluh nevznikne. Je toho mnoho, co se můžeme naučit i my: pracovitosti, skromnosti, účtě k půdě, ke zvířatům, účtě ke svým kořenům - k předkům a k zemi.

Ukázka z bohemské češtiny.

Domácí úkol Alenky Andršové:
Vyprávění o psovi.

U nás doma je psiček. Jeho volat Barsik. On je rabouček (strakatý). Fajnej - fajnej (moc pěkný). On je rozumnej. Jednou krát my jsme jeli do Kijeva a on až bečel. Jakobi říká že nemusí nikam jet. Bo on bude stejskat. O tak ja napsala pohatku pro psička.

Jiřina ŠMIDTOVÁ ADVENT NA FRONT�

V prosinci 1944 se fronta zastavila na řece Ondavě. Pracovala jsem v nemocnici 1. brigády. Náhle jsme pocítili neobvyklý klid ve srovnání s minulými týdny, kdy k nám přivázeli denně desítky, ba stovky zraněných. Tento relativní klid nás ukolébá a dopřál nám i čas na přemýšlení o blížících se vánocích. Ženská část personálu se dokonce dohodla, že si upečeme vánoční pečivo. Každá z nás měla ještě několik kousků civilního šatstva, které se dalo v Polsku vyměnit za potraviny. Také jsme měly poměrně pravidelné služby, o kterých se nám před několika dny ani nesnilo. Klid byl jednoho dne přerušen poplachem a velkým vzrúšením. Němci několika minami zasáhli náš štáb. Do naší nemocnice přivezli mnoho raněných a bylo nutno je co nejdříve ošetřit. Měla jsem po noční službě, rychle jsem se oblékla a procházela mezi lůžky. Měla jsem obavy, že mezi raněnými může být i pan Sochora z Českých Novin, který mne a řadu dalších přijal do své rodiny v době, kdy fronta přecházela přes můj rodný Mlynov. Nyní sloužil ve štábu a tak jsem hledala, zda i on není mezi raněnými. V jedné místnosti na mne náhle zavolal tichým hlasem: "Jiřinko, nepiš to Anežce!" I v této pro něho tak těžké chvíli myslel na svou rodinu a nechtěl jim přidělavat starosti. Pan Sochora měl poraněnou nohu tak vážně, že hrozila amputace. Nemohl se s tím smířit a ještě před operací, když jsem mu dávala narkozu, se vzchopil a uprošoval našeho předního chirurga

doktora Škvarila, aby mu nohu neamputoval. Nohu doktor zachránil, ale v krvi již byla gangréna. Dopravázela jsem po operaci pana Sochoru do týlové nemocnice, abych ho osobně předala k dalšímu léčení. Cestou do Posady Jasliska, měl raněný tak šílené bolesti, že křičel nelidským hlasem. On, který dokázal leccos vytrpět, nikdy si na nic nestěžoval a na frontu šel dobrovolně. Utichl teprve po uklidňující injekci. Z Posady Jasliska, kde nepřijímali raněné s poškozenými končetinami, jsme museli jet do specializované nemocnice v Rymanowie Zdroju. Spící personál se mi podařilo vzbudit až po delší době, v rozčilení jsem jim vyhubovala, že nechají raněné před budovou na mrazu. Důstojník, který raněné přejímal, se mne zlomyslně zeptal: "A kto eto takoj vam?" Řekla jsem mu, že mu do toho nic není, ale když o to tolik stojí, že je to můj strýček. Jizlivá odpověď zněla: "Intéresno, v vašem korpuse samyje semjaki." Rozčileně jsem odpověděla: "A vam kakoe dělo." Předala jsem veškeré věci raněného, které u sebe měl, mezi nimi byla i fotografie dcery a malou vnučkou Jiřinkou v náručí, kterou dědeček ještě ani neviděl. Nosil ji stále s sebou jako talisman. Už když jsem se rozloučila a byla u dveří, pan Sochora z nosítek ještě na mne zavolal, mírně se usmál a řekl: "Můžeš Anežce napsat, ale moc ji nelekej." Byla to poslední slova, která pronesl o svých blízkých. Vraceli jsme se do Krajné Poljany polními cestami, kolem kterých byly tabulky: "Zdés miny". Řidič jel velmi

opatrně a já jsem přemýšlela o tom, že za několik dnů budou vánoce, doma budou vzpomínat na mne, na pana Sochoru a na všechny své blízké, kteří možná už ani nežijí a někteří se svátků ani nedožijí. Doma bude teploučko a čisto a naši chlápci ve špinavých, zablácených, promrzlých zákopech budou také vzpomínat nejen na své blízké doma, ale i na své kamarády, kteří ještě nedávno leželi v zákopech vedle nich.

Tri dny po vánocích mi doktor Škvaril oznámil, že těsně po půlnoci, asi půl hodiny po našem odjezdu z Rymanowa Zdroju, pan Sochora zemřel na gangrénu. Nemohla jsem se s tím smířit. Hned po válce, jakmile jsem byla doma na dovolené, zašla jsem za paní Anežkou. O smrti pana Sochora rodina věděla, ale byla jsem jediná, která jim mohla říci všechny podrobnosti. Viděla jsem ještě jednou všechny věci, které přede mnou převzali od raněného. Vrátili jim všechno, dokonce i zlatou pětku, nic se "cestou neztratilo." Ale to snad jenom proto, že věděli, že jsou zde svědci ze sousední nemocnice.

Chci ještě připomenout, že z rodiny Sochorových z Českých Novin šli bojovat za svoji starou vlast nejenom otec, který nemusel, ale i mladší syn Míla, který si přidal jeden rok, jen aby ho přijali do naší jednotky. Syn Jaroslav bojoval v tankové brigádě a v době, kdy otec umíral, byl sám těžce raněn. Po válce byl odsouzen do vězení jako "nepřítel lidu" ! Dnes díky bohu oba synové žijí ... a život jde dál.

pokračování ze strany 2

Сід, сід, посівад,
З Новим роком
поздоровдя
На нове літо
Роди Боже, жито,

Жито, пшеницю,
Всяку пашницю,
Коням обрік
Щоб брикали цілий рік.

A během tohoto odřikávání sahá rukou do kapsy, vytahuje z ní vždycky hrstku zrní a pohybem rozsevače sype zrní na podlahu. Nakonec popřeje šťastný Nový rok, za darovanou minci poděkuje a odchází.

* Vidíte, že bývaly vánoce a Nový rok na Volyni krásné? Naše děti a vnučata, narozená již zde, v našem novém domově s námi nebudou souhlasit. A to je dobře. Protože pro každého jsou nejhezčí ty vánoce z dětství.

Václav Petříček

BUDUJEME MUZEUM

Podle sdělení dr. St. Slavíka zcela chybí v připravované putovní výstavě exponáty pro zobrazení náboženského života na Volyni : modlitební knížky, zpěvníky, ikony apod. Nenašlo by se ještě něco mezi vašimi památkami?

Václav Petříček

VÁNOČNÍ KOLEDY

svatební písně, modlitbičky a celou řadu pozapomenutých písní, které jste v mládí zpívali nebo slyšali na Volyni, najdete ve ZPĚVNÍČKU PRAVO-SLAVNÉ RODINY, který sestavil a vydal Václav Šimek. Knížka stojí 20 Kčs. Doporučujeme všem vedoucím regionů, aby pro zájemce ze svého okolí, nebo z okolí důvěrníků zorganizovali hromadnou objednávku. Při hromadné objednávce nejen budete mít slevu ve výši 20 %, ale ušetříte i na poštovním.

Adresa:
Václav Šimek,
78701 Šumperk,
Banskobystrická 20.

DOPIS PREZIDENTOVI UKRAJINY

Noví repatrianti mohou získat občanství naší republiky až po jejich uvolnění z občanství Ukrajiny. Naše úřady jsou připraveny jejich žádosti o občanství pak kladně vyřídit ve velmi krátké době.

Uvolňování z občanství bývalého SSSR se protahovalo pro jeho rozpad, pak se několik měsíců čekalo, až ukrajinský parlament přijme zákon o státním občanství, a nyní se objevila další potíž. Velvyslanec Ukrajiny pan Roman LUBKIVSKYJ dne 31.10. tr. sdělil vedoucímu komise repatriantů z Ukrajiny našeho Sdružení, že uvolnění z občanství Ukrajiny je možné dle "ruského vzoru", jinými slovy za každou uvolňovanou osobu se žádá poplatek ve výši 3 000 Kčs. Naši krajané, postižení hmotně i jinak následky černobylské

katastrofy to oprávněně považují za nespravedlivé a proto se komise repatriantů z Ukrajiny našeho Sdružení obrátila otevřeným dopisem na prezidenta Ukrajiny pana Leonida KRAVČUKA s žádostí o pomoc.

V otevřeném dopise se mimo jiné zdůrazňuje, že repatriace je humanitárním projevem dobré vůle historické vlasti repatriovaných při likvidaci následků černobylského neštěstí a šetří i finanční prostředky Ukrajiny, které by jinak musela vynakládat. Kladné a rychlé vyřešení bezplatného uvolnění repatriantů z občanství Ukrajiny by zvýšilo její mezinárodní autoritu.

Doc. Boris Iljuk, vedoucí komise repatriantů z Ukrajiny SČVP

SETKÁNÍ V REGIONECH

OSTRAVSKÝ region sděluje krajanům v celé České republice, že 15. května 1993 v Suchdole nad Odrou hodlá uspořádat Velký krajaňský den, spojený se setkáním spolužáků ČMS z Lucka a Zdobunova a také setkání volyňských spolubojovníků, krajanů ze stejných obcí na Volyni a p. Zájemci z celé České republiky nechtě se přihlásí korespondenčním lístkem na adresu: Václav DUBEC, 742 01 Suchdol n/Odrou, Malá strana 38. Na základě této předběžné přihlášky vám zašleme program a formulář závazné přihlášky.

LITOMĚŘICKÝ region sděluje, že výroční členská schůze členů regionu se bude konat dne 23. ledna 1993 v sobotu od 13 00 hod. v budově vojenské správy v Litoměřicích v ul. Na Valech. Budete mít možnost zaplatit členský příspěvek za rok 1993. Vezměte si proto s sebou legitimace, aby vám mohla být do ní vylepena známka.

TVOŘÍME HISTORICKOU MAPU O ČEŠÍCH NA VOLYNI

Stále jsme v etapě shromažďování informací o obcích. V minulém čísle Zpravodaje našli ti liknavější stručné, ale věcně připomínky, aby splnili svoji členskou povinnost. Přítliv odpovědí se na základě toho zvýšil a některé jsou velmi promyšlené a vyčerpávající. Stále nám ale k dnešnímu dni (10.12.) schází asi třetina odpovědí. Každá odpověď je důležitá, protože jsme vás, respondenty, pečlivě vybírali podle věku (aby si hodně pamatovali), podle obcí, ze kterých pocházíte, nebo jste se v nich narodili, abychom anketou překryli rovnoměrně (1 až 2 respondenty) všechny obce. Z některých obcí členy nemáme, takže vítáme, když "pomůžete jako sousedé" a napíšete údaje o okolních obcích. Pokud pocházíte z některé trochu "zastrčené" obce a anketní lístek nepošlete, tak se vaše obec na mapě prostě neobjeví, protože nikdo jiný než vy o ní neví. Stručně řečeno: pošlete pečlivě vyplněné anketní lístky, abychom vás nemuseli na začátku roku 1993 upomínat.

Redaktoři mapy

DARY

- Libuše Dolečková z Prahy s dcerami Vlastou a Jiřinou věnují 500 Kčs na dárky pro černobylské děti a to prostřednictvím Litoměřického regionu

- Josef Kozák ze Žitenic v Litoměřickém regionu věnoval větší množství ovocných stromků černobylským krajanům ve Stráži p/R. jako příspěvek pro jejich vytoužené zahrádky

- manželé Zemanovi z Litoměřic taktéž věnovali ovocné stromky černobylským krajanům v Rovné na Sokolovsku.

Když sázíte stromky, milí černobylští, tak jste tu již opravdu doma. Ať dobře rostou, pro užitek a potěšení, vám i dárčům.

Na fond Sdružení:

- neznámý dárcce z regionu Praha 50 Kčs

- Rostislav Doležal z Hostovic poslal 100,- Kčs

- Václav Šimsa ze Studénky daroval 100,- Kčs

Na tiskový fond:

- vedoucí kralupského regionu Vladimír Dvořák předal 540,- Kčs, který vynesla sbírka mezi krajaney

- synové Jiří a Stanislav nedávno zesnulého krajana Stanislava Kabáta z Teplic věnovali 1.000,- Kčs

- manželé Vlasata a Blažej Bolfovi z Hukovic na novojičtínsku přispěli částkou 100,- Kčs

- ing. Marie Lešnerová z Teplic darovala 1000 Kčs

- Antonie Muchová-Záveská z Liberce věnovala 150 Kčs

- manželé Doležalovi z Úsova poslali 100 Kčs

- Emilie Štěpánková z Rožnova p/R darovala 100 Kčs

Všem štědrým dárčům srdečně děkujeme!

PF 1993

Pěkné vánoční svátky a v roce 1993 mnoho zdraví a spokojenosti všem krajanům a především těm z Malé Zubovštiny přeje cestovní kancelář TOURSHOR. Na zájezd do Malé Zubovštiny v květnu v roce 1993 se těší

Viktor HORÁK,
362 26 Božičany 153.

OPRAVA

Do článku St.Tošnera Kupičov se bránil, uveřejněném v minulém čísle Zpravodaje se do prvního sloupce vloudila chyba: místo rodiny Vrbových patří rodiny VRLOVÝCH. Autorovi a čtenářům se omlouváme.

Dne 7. prosince 1992 nás opustil ve věku 72 let náš krajan Anatol Peca původně z Dubna na Volyni. V nynějším svém bydlišti Mariánských lázních společně se svojí manželkou Emilií vybudovali dobře fungující organizaci Sdružení nejen v Chebském, ale i Tachovském regionu. Dílo, které po sobě tento dobrý a tvořivý člověk zanechal, trvale zůstává.